

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Ένας χρόνος πέρασε και όμως τα πράγματα φαίνονται ίδια! Πέρασε ένας χρόνος από την μέρα που έχασα τα πάντα, από την μέρα που έχασα μέχρι και τον ίδιο μου τον εαυτό...

Όμως οι αναμνήσεις που κάθε νύχτα στοιχειώνουν τα όνειρά μου δεν αρχίζουν μόνο ένα χρόνο πριν... αρχίζουν από όταν οι Ιταλοί ήρθαν στην όμορφη πόλη μας! Όταν ήρθαν και έμειναν στα σπίτια μας. Ήταν καλοί άνθρωποι στο βάθος... απλά ήθελαν να δείχνουν σκληροί. Πολλές φορές γίνονταν ακόμα και φίλοι μας! Ακούγαμε ότι σε άλλες πόλεις, όπου τα πράγματα ήταν χειρότερα έδιναν μέχρι και το λιγοστό φαγητό τους σε ελληνόπουλα. Ήταν σχετικά καλά αυτά τα χρόνια...ο διάβολος μπήκε αργότερα στην πόλη μας, και μάλιστα με γερμανικές στρατιωτικές στολές!

Τότε άρχισαν όλα τα δεινά μας... Δεν θυμάμαι να φοβόμουν ποτέ τίποτα, μέχρι την ημέρα που έπεσα κατά λάθος πάνω σε έναν από αυτούς. Θυμάμαι που παίζαμε κρυφτό με την Δήμητρα, την Κατερίνα και την Φωτεινή, τις καλύτερές μου φίλες. Κάποια στιγμή έτρεχα, ανέμελη, μην προσέχοντας τι γινόταν γύρω μου... Όμως ξαφνικά έπεσα πάνω σε έναν Γερμανό στρατιώτη, ο οποίος με κοίταξε με απέχθεια και μου είπε σκληρά λόγια.

Φοβήθηκα πολύ αλλά ο εφιάλτης δεν ήταν αυτός... Ήταν 13 Δεκέμβρη όταν είχαμε μια ευχάριστη έκπληξη: θα ξαναπηγαίναμε στο σχολείο. Ξεκινήσαμε γεμάτες χαρά εγώ και οι φίλες μου να ετοιμαζόμαστε. Ο αδερφός μου, ο Γιώργης, με είδε ντυμένη με τα καλά μου ρούχα και αμέσως μου είπε να πάω να αλλάξω και να φυλάξω αυτά τα ρούχα πολύ καλά καθώς κόστιζαν πολύ. Ομολογώ ότι στεναχωρήθηκα, όχι όμως αρκετά για να σταματήσει τη χαρά μου.

Φτάνοντας, ο Γιώργης με αγκάλιασε σφιχτά και φάνηκε τρομοκρατημένος. Μάλλον ήξερε τι θα ακολουθούσε... Μπήκαμε στο σχολείο εγώ και οι φίλες μου χωρίς να ξέρουμε πόσο κοντά στο θάνατο βρισκόμασταν.... Στριμωχτήκαμε στο πλήθος και μετά από ώρα καταφέραμε να μπούμε σε μία αίθουσα πλημμυρισμένη από γυναικόπαιδα... Κάποια στιγμή νιώσαμε ζεστασιά και παραξενευτήκαμε. Όμως την απορία αυτή θα μας έλυναν οι φωνές μιας γυναίκας, που τρομαγμένη φώναζε πως είχαν βάλει φωτιά στο κτίριο. Όλοι έτρεχαν πανικόβλητοι πάνω στην πόρτα την οποία δεν μπορούσαν να ανοίξουν, όση δύναμη και να έβαζαν. Η λύση ήρθε από το παράθυρο από το οποίο βγήκαμε έξω, ακριβώς πάνω στην ώρα για να ακούσουμε έναν Γερμανό, που κολάτιζε απ' έξω, να γελάει σαρκαστικά.

Τρέξαμε όλοι πανικόβλητοι μακριά καθώς ακούσαμε τον διαπεραστικό ήχο του πυροβολισμού. Τρέξαμε με όση δύναμη απέμεινε στα πόδια μας προς το λόφο του

Καπή, όμως όταν φτάσαμε ήταν πολύ αργά. Το μόνο που βρήκαμε ήταν μερικούς άνδρες, που από καθαρή τύχη επέζησαν, ανάμεσα στα ατέλειωτα νεκρά, αγαπημένα μας κορμιά.

Σκάβαμε μέρες ολόκληρες, θάβοντας με λύπη τις σωρούς των αγαπημένων μας προσώπων. Η παγωμένη γη σκαβόταν με δυσκολία και πολλές φορές τα χέρια μας μάτωναν από την υπερβολική προσπάθεια. Όμως οι νύχτες έρχονταν για να συμπληρώσουν τη φρικτή "ζωή" μας... Ξαπλώναμε στη γη, δίπλα στα συντρίμια από τα καμένα μας σπίτια σκεπασμένοι με όσες κουβέρτες δεν είχε καταστρέψει η φωτιά και προσπαθούσαμε να κοιμηθούμε. Πριν κοιμηθούμε, μας πονούσαν οι αναμνήσεις. Όταν κοιμόμασταν, μας πονούσαν οι εφιάλτες... Μετά από μέρες η Δήμητρα και η Κατερίνα αρρώστησαν και πέθαναν, αφήνοντας εμένα και τη Φωτεινή μόνες, παλεύοντας για να επιβιώσουμε.

Τώρα προσπαθούμε σιγά σιγά να ξαναφτιάξουμε τη ζωή που μας κατέστρεψαν. **Θα τα καταφέρουμε. Είμαι υποχρεωμένη να συνεχίσω να ελπίζω...**

Καληνύχτα,

Δάφνη

ΕΡΓΑΣΙΑ από τους: Παναγιώτα Χόρμπα, Μιχάλη Ασημακόπουλο, Χριστίνα Δαλιέτου, Αλεξάνδρα Τρασάι